

Trei tristeți

Alexandrescu Oana-Adriana

S-a zdruncinat de-atâtea spaimă cerul
Și-a lăcrimat spre-avântul unei vieți..
Tot suspinând, așa cum le e felul,
Mi-au biciut obrazul trei tristeți..

Prima tristețe-a fost și cea mai mare
Că m-am născut s-absorb din adevăr
N-am îndrăznit să fug de răzbunare
Și mi-am trasat destinul în răspăr...

A doua însă mi-a știrbit gândirea
Și deznădejdea mi-a intrat în trup
Nu mi-am înfrânt nicicum nedumerirea
Dar m-am decis de lume să mă rup..

A treia mea tristețe-ntârziată
Mi-a coborât pe glezne ca un nor
M-am amăgit că n-am să mor vreodată
Dar cum ar fi..tot în tristețe mor!...

10.11.2018

Focșani